

neratio humana : et in Spiritu sancto processio et gratia.

180. Spiritus sanctus operatur aliud in nobis propter nos, ut compunctionem, dimittendo peccata : devotionem, sanando opera : amorem, revelando cœlestia. Propter proximos aliud, ut doctrinam sermonum, gratiam curationum, etc.

181. Duplex est periculum, ne vel ea quæ propter nos, dividamus proximis : vel ea quæ propter proximos, reservemus nobis. Hæc est discretio spirituum.

182. Janitor memoriæ, recordatio professionis : voluntatis **786** janitor, memoria patriæ cœlestis : portitor intentionis, consideratio gehennalis.

183. Modi diligendi sunt quatuor. Carnem amare carnaliter, spiritum carnaliter, carnem spiritualiter, spiritum spiritualiter.

A 184. Tres sunt panes, quos de via veniens quærit amicus (*Luc. xi*) : continentia, humilitas, charitas.

185. Pax triformis. Ficta, ut in Juda : inordinata ut in Adam et in Eva : vera, quam Christus reliquit discipulis suis.

186. Sequentium pacem tria sunt genera. Pacati, qui in pace possident terram suam : patientes, qui in patientia sua possident animas suas : pacifici, qui pacem faciunt inter discordes.

187. Contemplatores alii ascendunt et cadunt; ut illi qui evanuerunt in cogitationibus suis : alii rapiuntur et descendunt; ubi, *Sive mente excedimus, Deo (II Cor. v, 13)*, etc.

188. Quadrus lapis est superius amando cœlestia, inferius contemnendo terrena, a dextris vilipendendo prospera, a sinistris æquanimiter sustinendo contraria.

DISPUTATIO CUJUSDAM JUSTI CUM DEO,

Sive ad horam e corpore educti, et ad corpus reducti; sive in excessum rapti, et postmodum ad se revocati.

Videbatur huic aliquando, sive in corpore, sive extra corpus, Deus scit, concessum sibi jam amodo requiescere a laboribus suis, et sabbatizare cum populo Dei, sedere ad pedes Jesu; et intendere in speciem decoris ejus; Mariæ optimam partem se jam perpetuo adeptum, ac Rachelis pulchritudinem a cœlestis sponsi amplexibus nunquam avellendam : cum ecce subito de cœlo respiciens Dominus, vidit flentes parvulos, panem quærentes, matrem eorum viro viduatam ad maxillas lacrymas emittentem; consolationem sibi ac filiis quærentem, nec invenientem. Et respiciens virum voluntatis suæ juxta se de singulari gaudio tripudiantem, atque communem tristitiam velut ultra non curantem; respiciens, inquam, Dominus, Pater misericordiarum, et Deus totius consolationis, charitas, non quæ sua sunt, quærens : Salva sunt, inquit, tua tibi præmia, nec dilata minuentur; illorum potius miserere quos deseris. Numquid fratres tui ibunt ad pugnam, tu hic sedebis? numquid ipsi foris stabunt quærentes te, cum tu intraveris in gaudium Domini tui? Egrediendum tibi ad eos, et ad bella Domini surgendum et adjuvandum. Dixit ergo Dominus : Surge, et exi hinc. Homo : Domine, bonum est nos hic esse : quo ibo a facie tua? Dominus : Exi hinc, et redi ad ægrotum tuum, corpus tuum, quod tibi commisi custodiendum et observandum; jam tabescit. Homo : Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus? Domine, miserere. Ægrotus meus gravis est et intolerabilis, ad necessariam exigenda improbus, ad superflua vel noxia anxius et importunus. Dominus : Vide ut curam ejus facias; sed non in desideriis : sic enim expedit infirmitati ejus. Homo : Dura providentia. Dominus : Exi hinc. Si quid ei quod suum est tu-

leris, in quadruplum restituere compelleris. Sed et pueri jam plorant et petunt panem, et non est qui frangat eis. Homo : Mihi autem quando? Dominus : Tibi autem facies postea. Homo : Quid, Domine, quid? pascere eos non possum, nec curare nisi Ægypto dem manum, et Assyriis ut saturentur pane. Dominus : Creatura vanitati subjecta est non volens, sed propter eum qui subiecit eam in spe. Liberabitur autem a servitute corruptionis in libertatem filiorum gloriæ Dei. Homo : Domine, Assur iste non solum devorat carnes nostras, sed etiam exossat nos. Non solum corpus fatigando excruciat, sed pervenit gladius usque ad animam meam. Dominus : Si ego pro vobis tradidi animam meam, et vos debetis pro fratribus animas ponere. Homo : Et quare non defendis sanguinem nostrum? Dominus : Puer ergo es, qui nisi virgam, qua verberatus es, verberari videris, plorare **787** non desistis. Homo : Obsecro, Domine, sine me adhuc loqui ad Dominum meum, cum sim terra et pulvis. *Seduxisti me, Domine, et seductus sum : fortis fuisti et invaluisti (Jerem. xx, 7)*. Dixisti enim mihi; *Venite ad me, omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos. Jugum enim meum suave est, et onus meum leve (Matth. xi, 28, 30)*. *Credidi, propter quod locutus sum (Psal. cxv, 10)*. Confugi libens et gaudens sub jugum tuum : et ecce, te permittente, possident me, Domine, absque te, et suo jugo ferreo attritum urgent in tritiram suam et tuæ civitatis civem conscriptum, de luto et latere cogunt Ægyptii civitates ædificare. Dominus : Patientes estote usque ad adventum meum. Homo : Usquequo, Domine? Dominus : *Moyses et Aaron, ite ad onera vestra (Exod. v, 4)*. Et projectum se sentiens homo a conspectu tam

felicis beatitudinis, sicut Moyses et Aaron his verbis projecti sunt a conspectu Pharaonis, ad se reversus cum gemitu dixit : *Ego dixi in excessu mentis meæ. Projectus sum a facie oculorum tuorum (Psal. xxx, 23)*, Domine. *Mutatus es mihi in crudelem, et in duritia manus tuæ adversaris mihi (Job. xxx, 21)*.

SOLILOQUIUM.

Non est sancti Bernardi. Editum tamen est sub ejus nomine a Gretsero Ingotstadii, anno 1617, ex Bibliotheca Carthusianorum Erfordensium.

1. Cor meum, rogo te, ne sis cor fatuum, quod est cor contractum, quod omnem sapientiam non tenebit. Sed recordare viarum tuarum, et vide quantum inter se distent viæ, per quas hactenus ambulasti, et per quas ambulare oporteat ad Deum. Et vide, quantum distat ortus ab occidente (*Psal. cii, 12*), sic istas vias a se distare; cum via per quam ambulasti, sit plena levitate, otio, dissolutione corporis, et vanis quibusdam delectationibus : cum te non lateat, quod *qui mollis est et dissolutus, frater sit opera sua dissipantis (Prov. xviii, 9)*; et quod vere opera tua in eo non vigeant, sed potius dissipentur. Fateor quidem, cogitas nonnunquam mores velle corrigere; carnalibus desideriis plus et plus velle resistere; Dei laudibus vigilantius velle insistere; carnem per omnia velle spiritui subicere, otia fugere; vana et inutilia declinare; orationi ac meditationi ardentius invigilare. Proponis quidem hæc; sed nunquam vel rarissime video te effectui mancipare; imo etiam si quando incipis, sic misere desinis, ut ab inimicis tuis merito tibi dicatur : *Quia hic homo cepit ædificare, et non potuit consummare (Luc. xiv, 30)*. Nonnunquam cum orationi vel meditationi deberes insistere, torpore gravaris, somno deprimeris, cogitatione superflua seduceris. Et nonnunquam ut tempus orationis expendatur in desideriis, dormis. Et si qua tibi confortatio gratiæ tribuenda esset, hanc tibi surrupit carnis pigritia, ita ut ipsa confortetur, spiritu debili permanente. O vere impia nimis et dura crudelitas, ancillam dominiæ substantiam voluptuose consumere, domina famelica permanente. Restat ergo, imminente pugna, ut a fortiori infirmior superetur. Quid sit aliud, cum corpus tempore sibi impenso ad sua commoda, cibo, potu, et somno non vult esse contentum; quin etiam tempore orationis abutendo, velit privari spiritum.

2. O vere beatum tempus, omni dignum reverentia et disciplina; quo omne tempus colligitur, et pro inutiliter transacto, gemitus et lacrymæ; pro utiliter expenso Deo laus, honor et gloria referuntur! Quis digne dicat quanta sit temporis hujus utilitas? In pulsante pure oratione, velut animæ nuntio, non jam

A Sicque pondus diei et æstus repetere, luti et lateris iterum se subire contagia deplorans, quod ei reliquum erat vitæ in doloribus egit, opperiens donec omnino assumeretur, et in gaudium Domini sui perfecte introduceretur.

B paradisi, sed janua regni Filii Dei potenter aperitur, quod quærit ostenditur; petenti tribuitur. Hoc etiam tempore si cæca fuerit anima, illuminabitur : si infirma, sanatur : si pauper, ditatur : si nuda, vestitur : si debilis, confortatur : si nutans, constans efficitur : si cujuscumque rei dubia, certificabitur : si ab amore Dei frigida, sancti amoris vaporibus inflammatur : si insipiens et stulta fuerit, super omnes **788** docentes se, sapiens et docta erit. Hoc etiam tempore gustatur et videtur quam suavis est Dominus (*Psal. xxxiii, 9*). Est etiam tempus otii spiritualis, quod est fomentum et exercitatio omnium sanctorum laborum : quia cum illud, pro quo laboratur, licet modicum, hoc tamen in tempore suaviter degustatur, laboris incendium tam dulciter quam fortiter inflammatur. Quid plura? Hæc etiam omnium tribulationum finis erit, et omnis virtutis fortitudo. Hoc tempore perfectæ orationis merito omnes inimici viriliter subjugantur, ut virtus eorum ad nihilum redigatur. Virtutes vero per gratiam sancti Spiritus augentur, et firmissime roborantur. Hoc etiam tempore, quæ putanda et reseca sunt in mente, ostenduntur, et in moribus, ut per confessionem postea amputentur. Imo tunc etiam aqua lacrymarum maculosa mundantur, et superflua sacræ contritionis vomere omnimodo evelluntur. Nonnunquam etiam cum cultorem vineæ viderit Jesus ad hujusmodi opera circumspectum, descendit et ipse in vineam suam, et incipit laborantem adjuvare, nociva evellere, superflua destruere ac dissipare. Deinde etiam incipit humilia exaltare, utilia plantare, arida rigare, necessaria ædificare; et, ut dixi, tenebrosa illuminare, et abscondita in palam producere. Et, ut breviter dicam, omnia sic reformare incipiet, ut in illa vinea nil tortuosum valeat inveniri. O vere beata vinea, in quam tu vesemel descendisti cum tanta plenitudine gratiarum, o bone Jesu! Quia nunquam ejus cultorem interna gaudia inexpertum dicam, qui vel semel tanto hospite, imo collaboratore, feliciter meruit gloriari. Nequaquam deinceps erit indoctus, qui talem ac tantum habere meruit instructorem. Quid enim ille nescivit, cujus sapientiæ non est numerus? **O**

quanta ex isto discere poterat, qui socius sui laboris erat!

3. Sed numquid recedente Jesu, vinea vindembitur ab inimico? Dico quod non; si tamen Jesus per se recesserit, et non a cultore vineæ fugatus fuerit. Quia credo potius expertum Jesu tam suavem præsentiam, illum tanto in ipso amoris igne exarsisse, quod ipsum non dimisit, quin ei benedixerit, et custodes angelos vineæ adjunxerit, et se promiserit subito reversurum. Dico etiam hunc ad omnia esse promptum et sollicitum, per quæ Jesu præsentia possit quantocius promereri. Sic nempe est vigil ad custodiam; fit in oratione devotus, fit fortis patientia, fit humiliter omnium pedibus provolutus, fit sollicitus se omaibus subjicere, ut vix vel minimum opus prætereat eum, cujus non fuerit coadjutor; fit fervidus charitate, fit obsequiosus hominibus et indefessus ob amorem Jesu, ut sponsa Jesu merito possit et debeat appellari. O quoties hunc credis Jesum sanctissimis desideriis revocare, pura et continua oratione vociferari post Jesum, et dicere: *Revertere, dilecte mi?* (*Cantic. II, 17.*) Nonnunquam invenies hujusmodi sanctissima desideria foribus regni assistere pulsantia et dicentia: *Volumus videre Jesum* (*Luc. VIII, 20.*) Nec mirum, expediuntur sine mora. Hic enim ostiarius aperit; quia scit Jesum sic velle, et quia noscit ex frequentia. Intran, procedunt, paupertate et humilitate, velut indumentis pretiosissimis adornata; ad thronum Filii Dei veniunt, stant, reverentur et dicunt: *O Domine Jesu, dixisti, Quia modicum et non videbitis me: et iterum modicum et videbitis me.* Sed hoc est vere longum et grave modicum animæ desideranti te. Dixisti etiam, quia *vado et venio ad vos.* Quando venies ad nos? O bone Jesu, lectum ornavimus, flores floribus accumulavimus: et quæ a nobis præparari poterant, sunt parata, et sponsa moram absentiae tuæ diutius ferre non potest; quia languet amore et desiderio te videndi. O vere beati nuntii, qui coram oculis inspectantis secreta cordium tam bonum de vestra domina nuntium perhibetis. Et quibus ob ejus reverentiam tantæ gloriæ patet accessus, et gratanter a Jesu recipiuntur, et de torrente voluptatis tantæ potantur. Et postea dicit eis Jesus: *Iterum veniam ad vos* (*Joan. XVI, 5, 10, 16-19*); dans clenodia (arrhas) quæ et sibi reservent, et sponsæ deferant. Præcurrunt gaudentes sponsæ nuntii, et gestu mirabili: ut si eos currentes videres, omnino ebrios reputares; sicut vere sunt, sed non a vino, sed ab ubertate domus illius inebriati, curiam cœlestem totam suis clamoribus commovent; a cherubim et seraphim usque ad novissimos ordines angelorum. Dicens Jesus ad sponsam.... Accingimini, et estote parati, ut pariter veniatis ad sponsam. Veniunt stupore repleti; et adhuc de his quæ viderant, admiratione suspensi, narrare incipiunt quam gratanter sint recepti, et dicunt, *Quia vidimus mirabilia hodie* (*Luc. V, 26*):

A et omnino ineffabilia, quæ nobis considerantibus hæsit ratio, habuit intellectus.

4. Et vere sicut audivimus sic vidimus (*Luc. VIII, 18*): et plura horum. Audivimus quidem gloriosa dicta de civitate Dei (*Psal. LXXVI, 3*), et ejus inhabitatoribus; sed valde gloriosiora et laudabiliora vidimus civitatis ad quam ieramus. Muri et plateæ ex auro purissimo, et turres ejus gemmis ædificatæ, et omnes lapides ejus desiderabiles, propugnacula ejus ex lapide jaspide; fundata est in sapphiris, et portæ ejus nitent margaritis, et omnis circuitus muri ejus ex smaragdo et lapide pretioso. Omnes inhabitatores lætissimi et jucundi: quia lætitia sempiterna super capita eorum; gaudium et exultationem obtinebunt. Non erit ibi mors, neque luctus, neque clamor, neque languor; sed nec senium, nec fraus, nec terror hostium; sed una vox lætantium, et unus ardor cordium: o quam securus! Quia sedent omnes in pulchritudine pacis, et in tabernaculis fiduciæ, et requie opulenta (*Isa. XXXII, 18*). O opulenta, opulenta multa nimis, æternitas! Quidquid delectat, ad nutum adest; quidquid contristat, procul abest. Ibi sonant jugiter organa sanctorum; ibi dulcis symphonia resonat musicorum; ibi angeli et archangeli hymnum Deo decantant ante thronum Dei. Ipse enim Deus populo suo est, ibi sertum exultationis et corona lætitiæ. Ipse eorum merces; ipse pastor et pasqua. Ibi pascentur, nec fastidiunt. Eructatur eis omnis jucunditas. Ipse omnis suavitas, omnis libertas; et, ut breviter dicam, est eis omnia in omnibus. O quam dulcia coram eo resonant cantica canticorum! Auditur hinc et inde: *Magnus Dominus et laudabilis nimis* (*Psal. XLVII, 1*). Et, ut dicam brevius, non est ibi locus, ubi non cantetur canticum lætitiæ, et per omnes vicos ejus ab universis dicitur laus, honor et gloria, et benedictio et omnis gratiarum actio Deo nostro in sæcula sæculorum. Amen (*Apoc. VII, 12*). Hoc vidimus et loquimur, non ut quæ velut in parabolis, sed quæ in veritate sunt. Quæ nec oculi videre, nec aures audire, nec unquam in corda hominum ascendere potuerunt (*I Cor. II, 9; Isai. LXIV, 4*).

5. Nuntiis sic cum sponsa de sponsi gloria dulciter confabulantibus et ejus adventum nuntiantibus; advenit quidam ignis divinus, qui faciem sponsi consuevit præcedere; qui tenebrosa illuminat, frigida inflamat, et tepidis pristinum calorem restituit, et viam ad corpus parat, peccati vel modicam rubiginem, si qua est, omnimodo exurendo. Gloriosus igitur sponsus, de sublimi regni solis descendens, humiliter ad sponsam accelerat. Omni laude plus laudabilis, Regina cœlorum, mater sponsi in vestitu deaurato virginum, varietate velut gemmis lucidissimis adornata, comes itineris Filii sui esse dignatur. His Michael archangelus cum multitudine cœlestis exercitus laudans et exultans occurrit. O quam dulcis laudantium sponsum, congratulantium sponsæ, perstreptit melodia! Sponsum non latet, Pergit et ipsa in occursum sponsi cum suis decan-

tans alacriter: *Veniat dilectus meus in hortum meum* (*Cantic. V, 1*) Intrat sponsus sponsæ cubiculum, et cum quanta gloria intrat et gratia, quis poterit explicare? O quam floridum invenit operum honorum et sanctorum meditationum floribus conspersum! cenat jam hæc sancta anima cum dilecto. O felix convivium, ubi Dominus mensæ est convivium et conviva; cui non desunt splendida ministeria Angelorum! Relinquam expertis de hoc loqui convivio. Claves suorum thesaurorum sponsum quis dubitet attulisse? Ut quem sponsa plus appetit, aperiat sine mora, ut ipsa confidenter introiens sine metu quem velit accipiat; et prout velit sine defectu fruatur, et sine fastidio, et quæ plura attulerit, nec loqui valeo, nec forte scio.

6. Audisti quidem, cor meum, inexperta et omnino incognita: sed scias sponsam jam frui Dilecti cupitis amplexibus. Audistis, inquam, cor meum hæc omnia: sed vere **790** pudeat te, et super eo pœniteas, quod hoc pretiosum tempus sic omnino inutiliter præteristi. Hoc quoties in die pugnae et inbecillum hostes reppererunt? Duritia frigoris tui te fugere non sinebat. Et hoc quare? Quia tempus quo armari contra hostes, illuminari in tenebris, vestiri in frigore debueras, neglexisti. Quid plura? Succubuisti, incurvatus es, et portæ tuæ destructæ, et vectes tui contracti; et ascenderunt hostes in te, et miserunt manus ad omnia desiderabilia tua. Heu, quoties in mediis tenebris lumen tuum jam non obscuratum, sed certe omnino extinctum erat in tabernaculo tuo! Quia torpore gravatus lignis ligna, id est opera bona operibus adjicere desisti. Et est impletum in te quod dicitur: *Auferatur a nuptiis lux sua* (*Job. XXXVIII, 15*), ad suave et beatum incendium; quod semel accensum semper desiderat. Et quam beatus est, qui post hunc ignem amoris Jesu vel semel accensum in se senserit! continuis ipsum ne extinguatur bonis operibus fovere non desinit, quia vere eis deficientibus ignis subtraheretur. O cor miserabile et despectum! si viam ambulasses mandatorum Dei ab eo tempore, quo primum cœpisti, et non prosperitate seductum, nec contractum adversitate sæpe fuisses, nec fabulationes iniquorum in via te tenentium audisses; poteras plura horum quæ audistis expertum fuisse, et esse semita Regis angelorum: jam non esses spelunca latronum. Posses etiam jam esse vas dignum cœlestium thesaurorum semper in te recondita [*fort. reconditorum*], stipatum ac munitum multis millibus angelorum.

7. Sed duplex fuisti animo, et inconstans in omnibus viis tuis (*Jac. I, 8*): ideo video te adhuc positum in medio infernalium ministrorum. O vere stultum cor meum, quod sic abundanter possis cœlestibus et æternis perfrui, quod tam bestialiter terrenis et caducis niteris involvi, quæ mentem tuam occupaverunt tempore orationis. Si te pulchritudo creaturæ transitorie occupat et sæculi hujus divitiæ fallaces; quare non potius æterni Creatoris pulchritudo et gloria regni cœlestis sine fine mansura? Si-

A gnium pro certo est, quod Creatorem tuum non diligis, qui amorem creaturæ ejus amoris præponis. Si dicis quia utrumque diligis, mentiris; quia amicus hujus sæculi, inimicus Dei constituitur (*Jac. IV, 4*). Si quando ad orandum venis, et affers forte unguentum contritionis, ut unguas pedes Jesu, muscæ morientes venientes continuo perdunt suavitatem unguenti (*Eccle. X, 1*). Si quid boni facere et mala dimittere cogitasti, in momento his contraria facere non vereris.

8. Restat igitur, ut si qua bona Jesus tibi facere proposuerat, horum effectu similiter frauderis et tu. Imo sæpe cum gratiam dedit, non aliud fecit quam qui merces congregavit, et misit eas in sacculum pertusum (*Aggæi I, 6*). Quia sicut ille tempore necessitatis nil reperit, sic Jesus cum laudaretur pro beneficiis impensis a suis amatoribus, nihil a te laudis omnino recepit; sed omnia ejus beneficia perierunt apud te, laude et gratiarum actione frustrata. Heu, quoties tempore laudis potuit tibi dicere Jesus: *Domus mea domus orationis vocabitur, tu autem fecisti illam speluncam latronum* (*Matth. XXI, 13*, et *Luc. XIX, 46*); et rursus: *Auferte ista hinc, et nolite facere domum Patris mei domum negotiationis* (*Joan. II, 16*); et iterum: *Hic populus labiis me honorat, cor autem eorum longe distat a me* (*Matth. XV, 8; Isa. XXXIX, 13*, et *Marc. VII, 6*). Quoties ergo maledictio super te venit illa qua dicitur: *Maledictus homo qui facit opus Dei negligenter!* (*Jer. XLVIII, 10*). Hæc omnia veniunt super te, qui vocem ejus non audisti, qui dixit: *Indicabo tibi, homo, quid sit bonum, aut quid requiratur a te; facere judicium, et justitiam, et sollicitum ambulare cum Deo tuo* (*Mich. VI, 8*). In te omnino video impletum illud propheticum: *Pravum est cor hominis et inscrutabile* (*Jerem. XVII, 9*). Nonnunquam cum Dominus Jesus foribus tuis pulsans adfuit et clamans, quia *tempus putationis advenit* (*Cant. II, 12*), ut surgeres et ires ad vineam eum cæteris sponsis, vel forte ut surgeres et orares, ne intrares in tentationem (*Matth. XXVI, 41*): tu certe, ut sopitus gubernator, in medio mari dormisti: et quemadmodum ille cujus tempora clavo sunt perforata (*Judic. IV*) vel omnino exieras sine dubio velut Dina (*Gen. XXXIV*), vel, ut plus dicam, ad sæcularia negotia disponenda. O quoties tempore laudis et orationis castra vallabas, principum munitiones aliis contruxisti, et solus expugnabas castra stans in oratione, quæ principes expugnare non poterant cum omni exercitu militari! Dic quæso, mihi dum **791** aliis castra construxeras, cui castrum tuum custodiendum reliqueras, jam circumdatum principibus tenebrarum? Nequaquam suum reliquerat qui dicebat: *Super custodiam meam ego stabo, et figam gradum meum super munitionem meam, et audiam quid dicatur mihi, et quid respondeam ad argumentum me* (*Habac. II, 1*). Vel putabas vineas alienas non studio charitatis, sed vanæ suspitionis, festucam de oculis aliorum volens ejicere in oculo tuo trabe relicta (*Luc. VI, 41; Matth. VII, 3*). Re-